

CIMBORA

70 GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Brekeke, brekeke, megint itt a gólya,
A szegény békának ki lesz párfogója?

Gyógyulás.

— Irta: DROSNYÁK JÁNOS. —

Házunk előtt egy kis száraz ágra
Rászállott egy búsuló madárka,
Csöpp ajakán rég zenghetett ének,
Sírni se volt kedve a szegénynek.

... Nemcsak magam vagyok borús, lám, lám.
A madár is el-el búsul árván.
Kicsi szíve néki is megfájdul,
Ő is kifogy olykor a nótábul.

... Am egyszer csak vig és eleven lett.
Csicseregni, majd dalolni kezdett.
Előbb búsan, majd fordult vigabbra,
Szinte mintha engemet oktatta.

S szíveddel, szóval mondaná: »Ne búsulj,
Belehal az, aki sokat búsul!
Felejs és a szíved újra éled,
Dalolj, s újra tied lesz az élet».

... Lassan én is dudorászni kezdtem
S búmat én is lassan elfeledtem.
A szívem is meggyógyult, megéledt,
A világ is újból az enyém lett!

... Amiért ide szállottál a fánkra,
Áldjon meg az Isten, kis madárka,
Áldja meg a vig, repeső szárnyad,
Ezerszer a dalos kicsi szádat!

[Arad.]

Selyembogár.

— Irta: KELEMEN ANDOR. —

Selyembogár grófkisasszony volt, igazi grófkisasszony. Nem tudom, láttatok-e igazi grófkisasszonyt. — én nem, egészen addig nem, amíg megpillantottam Selyembogarat. Bent bujkáltam a fenyvesek közt, a bukdácsoló nap haragos sugarai elöl, amikor künn a parkban egyszer csak megláttam Selyembogárt. Cifra maskara volt rajta amilyent én még nem láttam sehol: pillangós ruha, csillagos papucs, olyan volt világra, mint egy selyembogár. Néztünk egymásra jó ideig. Egyszer csak megszólal Selyembogár:

— Mit keresel itt, a mi fenyvesünkben?

— Nem is a ti fenyvesetek, — mondtam — mert a madaraké, fáké, virágoké és Solarci hácsié, a csöszé, aki itt sétál minden este a puskájával.

— De a mi fenyvesünk, — toporzékolt picinkó lábával — nem félsz?

— Én nem félek senkitől, — huztam össze homlokomat — tőled se félek egy csöppet se, csak a farkasoktól, olyankor, amikor vadássza őket édesapám.

— Félij tőlünk, — fenyegetett meg kis ujjáival Selyembogár — mert mi grófok vagyunk és itt minden a miénk.

— Itt nem a tiétek semmi — tamáskodtam — mert a fák, a virágok a jó Istené. A madártojások a lovászyerekeké, azt mondják, amikor kiszedegetik, hogy az mind az övék. A pillangókat sem tudja hamarabb megfogni senki, mint én és te sem vagy igazi grófkisasszony, mert a grófkisasszony a tündérpalotában lakik és sose száll ki a hintájából.

Erre már elkacagta magát Selyembogár.

— Hát — hát... ki vagytok?

— Te — te — akadoztam és éreztem, hogy elvörösödöm fülig, mert szép volt Selyembogár, szép volt a pillangós ruha, csillagos

papucs — olyan vagy, mint egy szép selyembogár.

Most már csakugyan megharagudott Selyembogár. Nagy durcásan faképnél hagyott és elszaladt haza. Hanem azért másnap felhívtak játszani a grófi palotába.

Az volt a palota csak! Amikor már lépcsőjén felkapaszkodtam, akkor hittem el igazán, hogy csakugyan grófkisasszony Selyembogár. Fényes, cifra termeken vezetett végig az inas, olyanok voltak mind, mint a tükör, ragyogtak, tündököltek a nagy fényességtől. Amikor már majdnem elszédült a fejem a nézésükbe, az egyikből csak kinyitott Selyembogár. Bejött vele egy néni is. Az inas odasugta, hogy csókoljak illedelmesen kezét. A nénikének fekete ruhája volt és aranyos pápaszeme. Folyvást mosolygott, akkor is, mikor megengedte, hogy ujjahegyeit megcsókoljam.

— Na te kis fiam, szívesen jöttél ide?

— Szívesen jöttem, — feleltem kipirulva, — mert még nem láttam soha ilyen szépet. Szívesen jönne Bözsike is, szeretne látni ő is egyszer egy tündérpalotát.

— Ki az a Bözsike? — kérdezte a néni.

— Bözsike a kis testvérem, akivel együtt játszom és együtt járunk iskolába.

Mosolygott a néni. — Hát csak tanuljon Bözsike szorgalmasan tovább, tanulj te is, — de azért feljöhetsz játszogatni, mikor leüzenek.

Meg akartam kérdezni: Feljöhet Bözsike is? Hanem akkor megszólalt Selyembogár. Nekem pedig kirepült rögtön minden a fejből.

— Mit tudsz játszani?

Sok mindent tudok, — hadartam sebesen és elkezdtem erősen gondolkozni, hogy mit is tudok.

— Na, mit tudsz? — sürgetett Selyembogár. Nem jutott hirtelen az eszembe semmi.

— Most nem tudok semmit, — pironkodtam — csak azt, hogy itt nagyon szép.

Selyembogár kacagott ezen. Aztán magával vitt egy nagy üvegszekrényhez és megmutatta a játékeit. Sok minden volt ott! Volt apró vasut, jobban futott az igazinál, voltak kacagó, beszélő babák és volt egy kis szekrényke is: ha megforgatták a forgantyuját, mindjárt muzsikált.

Hirtelen csak odafordult hozzám Selyembogár:

- Most már tudod, hogy ki vagyok?
- Tudom, intettem nagyot a fejemmel.
- Hát ki?
- Selyembogár, — szaladt ki a számon.

Megint megsértődött, de most már nem olyan nagyon.

- Miért vagyok én Selyembogár?
- Mert szép ruhád van, szép vagy te is és a selyembogarak is szépek.

Otthon sokat beszéltem a játékokról, a beszélő babákról, Selyembogárkáról. Bözsike feltámasztotta a fejét, úgy hallgatta.

A következő héten felhívtak megint a kastélyba játszani és azontul gyakran, majd minden napon. Selyembogárka előszedte a játékeit, képeskönyveit és kitaláltunk sok szép játszani valót.

- Mi vagyok én? — kérdezte játékközben.
- Selyembogár.

Ilyenkor felkapta a játékeit és meglöbálta: — Van neked ilyen?

— Nincs, — csüggedtem el és nincs Bözsikének se, a hugocskámnak, pedig nagyon szeretném őket egyszer neki megmutatni.

Kacagott ezen is Selyembogár, nekem pedig keserű lett a torkom és szomoruan mentem ilyenkor haza. Bözsike már a kapuból eléim futott.

— Beszélj valamit Selyembogárról, a beszélő babákról. Miért nem hiv játszani engem is egyszer selyembogár?

Nem tudtam ilyenkor mit felelni, szomoruan ballagtam befelé és elszomorodott a hugocskám is.

Egy este arra mentem haza, hogy csendes nagyon a ház. Bözsike nem futott a kapuból eléim, ott feküdt az ágyban, fehér párnák között, kis homlokát pirosra gyújtotta a láz.

Édesanyám lábujjhegyen jött-ment az ágya körül és csendre intett: — Beteg, nagy beteg Bözsike, csendesen maradj. Csendes voltam én anélkül is. Szomoruan jártam-keltem az udvarunkon, nem találtam a helyemet sehol.

Másnap Bözsike még rosszabbul lett, össze-vissza kiabált mindenfelét, Selyembogár-

ról, a beszélő babákról és többször sirni kezdett a játékok után:

— Adjátok ide! Hol van Selyembogár?

A doktor bácsi elfordult, aztán megtörülte a pápaszemét és kiment. Kiment édesanyám is, hallottam, amint künt kibuggyant szeméből a sírás. Csak én maradtam ott összeszorult szívvel, ültem Bözsike mellett és hallgattam nehéz lélegzetét. Néha egy pillanatra elcsendesedett, azután újra felriadt, hányt, csapkodta nehéz lázában magát és siráncozott Selyembogár után.

Tovább nem tudtam nézni én se, felkeltem és eltámolyogtam az ablakig. Ott aztán leborultam a könyöklőre és elkezdtem, sirni keservesen.

Az ajtó csendesen kinyílt, tele volt a szémem még könnyel, azon át láttam a doktor bácsit. Úgy rémlett, állanak még a háta mögött, de ezt nem vettem ki jól, mert tovább sirtam az ablakfának nektámaszkodva. Arra rezzentem meg, hogy Bözsike nagyot kiáltott:

— Selyembogár!

Megfordultam. Az ágy előtt állott Selyembogár, a cifra játékokkal, a beszélő babákkal, muzsikákkal, — elhozta őket Bözsikének. Ott voltak már a kis hugom kezében, hozzá szoritotta égő kis homlokáéhoz.

— Selyembogár! — gügyögte — itt van Selyembogár!

Künn, bucsuzáskor megszólítottam sirva Selyembogárt.

— Selyembogár...

Sirt Selyembogár is, sirva kérdezte meg:

— Miért vagyok még mindig Selyembogár?

— Mert szép vagy, jó vagy... Selyembogár.

(Budapest.)

AZ ANYA.

(Alexandru Dejařtjanu költeménye.)

— Magyarba áttöltte: dr. Szeremley Ákos. —

Hárman voltak szegények, mert két gyermek volt és az anya. És kenyér? — Egy darabocská volt csak, egy karéj, egy [kendőbe takartan,

Ezt az anya meglökte ketté és már nyújtotta is Egyiknek az egyik és a más knak a másik darabot. Nem lojthatták el könnyeiket és csak tartották a kenyeret. [mintha égetne a falat,

Kérdezték sirva: Drága anyuka, magának mi marad? És szólott az anya: — Ti!

(Fogarás.)

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű csokoládéből
van. Kapható min-
dengyógyszertárba

Nagyapó csizmát vett az unokájának.

Írta: PÁLFFYNÉ GULÁCSY IRÉN.

II.

— Hallja csak! — Próbálkozik nagyapó, de hasztalan. Nagynehezen visszatekint végül mégis a szigorú fehérnép.

— Négy százötven, azt' vigye kend! — mondja zordonan. Biz eddigre a »bátyámuram« egész a »kendig« lekopott. Valamelyes tapasztalatu vásárló érti ebből, hogy körülbelül elérkezett az utolsó ár. Sommás engedményre többé aligha számíthat. Evégből Máté fogja a pár csizmát s ez alkalommal már egész belül kerül, odaállítja a kellekesláda tetejére. Nézi, forgatja, hümmög. Majd keszkenőt huz, leveri vele a saját csizmája porát.

— No Istennek ajánlom, köszönöm. Arra föl kapok én olcsóbbért jobbat!

— Meg köll venni. — Ajánlódik.

Máté indultában dünnyög:

— Még hogy ötven!... Ezért a sömmisségökért!... Nem áttolja így kitaksálni!

Majszterné csipőre vágja a két kezét és visszaberzenkedik:

— Hát kend nem az elébb taksált ki egy nyives malacot nyolcszázért? Aztán mi dolga volt vele? Talán oskoláztatta kend, hogy nyolcszáz?... Az a dög! A csizmákat az uram csinálta, akkurátus tudománnyal, tudja?! Azt mégis csak négy százötven!

No, aprózza a menyecske, akárha könyvből olvasná. Olyanok most, mintha erősen haragudnának. Am, ha betekintés adódnék a kettejük belsejébe: nem tartózkodik ott a szívük táján, morzsája sem az indulásnak. Csakhát, mindennek meg kell adni a módját, hiába.

Evégből Máté el is ballag, otthagynván a csizmákat a kellekesláda tetején. Közben ráér magábaszállni. Mert szó, ami szó: nini, csakugyan potyadék volt a malac és mégis nyolcszáz... A csizmák megszerkesztéséhez pedig len tudomány szükségeltetik. Mármint az olyan csizmákéhoz, aminőkben vasárnap is eljárhat a gyerekek. Ezek pedig olyanok...

Némi idő teltén hát újra elővakodik Máté a sátor előtt.

— Netán ha möggondolta volna!... —

veti oda majszternénak, a félbajusza árnyékából.

— Inkább a férgök pusztítsák szét, — így a felelet.

— Nono, — hökken meg Máté. — Ezt nem kívánom. Nem olyan ember vagyok én, tudja.

Ismét a csizmákhoz közelget, nézi, majd ujfent kezébe veszi. Nyomkodja a fejbőrt, gyürkéli a szárát, meg-megroggyantja, meg föl-rántja, a bubjára taszítván a süvegét, ekként szólja a véleményét:

— Négy százharminc, no. Időmben páros ökröt vöttünk ennyiért!

Az asszonyba mintha belekövült volna a hang. Már meg ő rakja félre a csizmákat. Am ő se elegyíti a többi közé, hanem külön, a kellekesláda tetejére. Mert annyi, mintha jómódjával el is kelt volna ez a portéka. Megint elcamog Máté, de délig visszajövéget. Egyre sűrűbben pedig. Minden fordulónál újabb mókát eszel ki. Ilyenkor kacsint is, mint aki huncutkodik. Betapsol a tenyerébe. Hol a balikot üti a jobbhoz, hol a jobbat a balhoz.

— Még ötöt rá! No! Vagy: négy száznegyven, hogy jobban gömbölyödjék!

Am e numerusnál visszavátozik megint szigorura:

— Adja, vagy nem adja?

A kérdés jelentőségét viszont majszterné tartozik eltalálni. Itt már nem lehet elküldeni többé az atyafit, különben megmérgeződik és valóban elmegy. Az ilyen megbicsakolt ember inkább semmit sem vásárol, hogyse az egész árat a maga leszállíthatatlan mivoltában kiszurkolja. Holtig rászedve érezné magát. Miért is majszterné kezébe veszi a félretett csizmákat s velük együtt kilép a sátor széléig.

— Négy száznegyvenöt, aztán kendnek se lögyék igaza, mög neköm se. — És az összekötött csizmákat át is panyókázza mindjárt Máté vállán. Söhajt Börösök uram, mint akin nagy méltatlanság esett. Hümmög, csóválja a fejét.

— Van lelke!... Van lelke... Hanem hát lögyék, no! Ne rontanók itt tovább a levegőt!

Belenyul a kebelébe, kivesszi a zsiros zacskót. Leguggol a sátorfához, ott kiolvassa a pénzt, először magának. Akkor feláll, nyujtja. Majszterné is átlevelezi gonddal a gyürött bankókat.

— Rőndben volnánk?

— Rőndbe. Használja a kend unokája egészséggel!

— Szólja ki az Isten magából!

Parolváltás rekeszti be az immáron megkötött üzetlet. Fordulónál azonban még egyszer visszakiált Máté:

— E nem papiros, ugy-e?

A talpra értődik.

— De biz az! — Ingerkedik az asszony. Börcsök uram hátralegyint, megcsóválja párszor a fejét, azzal irányodik a vasas sátrak felé. Patkók, sarkantyuk végett. Ez se kis dolog ám! Sok indebindéje nagyon egy célszerű sarkantyúnak. Hogy a pánt ne karolja tulke-ményen a kérget, de meg — s ez legfőképp — hogy kellő játéka legyen a tarajának. Ne csak előre-hátra: oldalvást is. No, megtapasztalja Máté mindezen fortélyokat rendre. Legutóbb egy rézsarkantyú érdemli ki a bizalmát. Ez jó. Ezt viszi és most rendben volna a vásár. Székérre kuppán, megindulnak. Gyorsacskán hajt, mert nini, mekkorán elszaladt az idő! Pedig alig is várja, hogy látná a csizmát a fiu. Ideje érkezik végül ennek. Behajt a porta kapuján, lelomol. Szóval-mivel gyorsan rendrevergődik, minden kéz feláll mostan. Nagy a kíváncsiság. Danika letrónol a bubos patkájára, igen fontos ábrázattal lát a fölhumásnak. Neki feszül az

akasztónak mintha világéltében azt csinálta volna. Ám nem boldogul. Ilyen szörnyüséget! — Nitek a! — Véli ifjabb Börcsök és apjaura felé sandit kajánul. Megindul a biztatás:

— Ne aara te! Eere!

Mindenki irányítja most már a gyereket, de az csak nem boldogul. Kékül a vékony kis arca, a melle is pilledező, mégse akarja a csizma a jót. Hasztalan nyomják alulról, huzzák felül. Végül elfakad a fiu riva, a sok kinlódásban. Kedveszegetten magamellé ejti a vadonatuj holmit. Felhő ereszkedik az arcokra, vannak, akik össze is néznek.

— Hat esztendőt gázol, azt még a csizmáját fölhumzni sincs ereje! . . . — Busul el Máté gazda. Erős szemrevaló hanyás foglaltatik ebben menyeeasszony iránt. Több se kell a menyecskének, mint hogy megint ráterüljön a vizes pokróc: Egy-kettő kiszalad belőle, amit a többiek csak maguknak gondolnak.

— Márhát — mondja — nem a gyerök itt a hibás! Hanem a csizma! Amolyan kajla formája nagyon neki. Ugyan kár volt végette akkorán neszezni a röggel!

Nagy keserüséget támaszt ez a beszéd mindenfelé. Ujra fürgeteget kavar, szó váltja a szót, míg minden keserves előkerül, ami jól szunnyadozott addig. Végül Kutásó-Börcsök

Máté betelik vele. Földhözvágja a süvegét s elrikkan, bajthírdető hangon:

— Ólég az áldóját! Azt aki tovább huzza, az keresheti is a meszszit! No, foganatja, az lett a beszédnek, ám ami a tágulást illeti, ezt viszont a saját fejére olvasta gazduram. Mert ugy kebelébe hullott a sok méltatlanság, az is, amit részelt, az is, amit osztott, hogy nincs maradása tovább a tető alatt. Egy vigasztalás van ilyenkor: a föld. Kikövetkezik hát Máté a földekre. Mert bátor alig akad ott a tennivaló etájt, de legalább buját veri az ember. Elnézdeli a madarak huzását, amiből ujjent az az igazság ötlük az eszébe, hogy így repül lám el az öreg ember feje fölött minden, amiben garas-erő örömet lelhetné. Lám, hasztalan volt minden igyekezet, mégse láthatja az unokáját ugy, amint szeretné. Kihuzakodva, rangosan. Mert hiába csizma, a csizma, ha a gyerek nem gyerek, csak árnyék! . . .

— Héjnye Uramisten, mi nagyott vétet-tem elened? . . .

Hát, ha eddig nem cselekedte: odavisznek ezek a zugolódások hamar! Erigy haza, Máté! Mert ime az egyedüllét se vezet jóra. Viseld aztán, ami rádméretett, béketüréssel. Béfogad majd a hatszál deszka, akár örültél, akár buslakodtál! . . .

Mellére horgad Máté feje, megindul lassan vissza, hazafelé. Inkább érzi, mint nézi az utat. Azért helyretalál. Ám, amit betaszítaná a kaput, csak megáll, mint akit lecövekelték. Dörgöli a szemét, hogy: nini! . . . Jól látja-e, amit lát, vagy netán álmodik?

De nem álmodik. Valóságosan Danika rajcsurozik ott a kut körül, a maga élő mivoltában. Rajta a csizma, mintha hozzánőtt volna... A rézsarkantyus huszárcsizma! . . . Ugy feszül, úgy villog, mint a káprázat . . . No, ez aztán érthetetlen. Vagyis, hogy annak, aki mindent az elméjével akar fölérni. De így hetvenen tul pedzi már az ember a dolgok valódi mikéntjét. Miért is föltekint Máté vagy egyet az égre. Ej, no! . . . Onnét jött tán valami erős sugár, amitől ilyen nagyhirtelen megkönnyezett a szeme . . . Nem biz az! Hiszen alkonyodik. Bealkonyodott már. Szép bitoros szinezettel, ami derüs holnapot ígér...

Elnézi még az öreg a gyereket, amint így virgonckodik, elváltozva, hetykén. Aztán indul a porta felé. Menyeasszonya jön ott rá szembe, azt mondja szeliden:

— Hát, mégse a csizma volt a hibás, mivelhogy igen rangos az!

— Nono, — villan föl új tüzzel Máté szeme. — Möghiszem azt!

— Mert — így a menyecske — nem látuk, hogy féllábra szabott csizmák ezek. Mink voltunk a topák!

— Vagyis te magad! Miért nem nézted mög jobban!

Elhallgatódik itt, hogy biz ez a beszéd visszáján inkább megállná. Azonban mégse bil-

ien félre az igazság mérlege. Igyekszik azt Máté méltányos módon helyreigazítani, mondván:

— Eleddig mindegy volt a csizma, ha balik, ha jobb. Ezt a furiangot azuta találták ki. De hát ez nem a te dolgod! Hanem a gyerekek...! Az tőzsi...! Így csizmásan egész jól formázza!

A kelő höld egy sugara letámaszkodik az égről s áthidalja azt a megbékélt portával. Hallgatnak ott már az indulatok, a szó sem ver. Csak Danika vágat körbe a nekiestieidet udvaron.

— Rajta, rajta! — Fujja teli pofácskával a rohamot egy láthatatlan huszáregimentnek.

[Nagyvárad]

A csodálatos sárkány.

— Ifjusági elbeszélés. —

Irta: Kertész Mihály.

... Ebben a pillanatban értek a szövetségesek a vásártér szélére, hol egy másodpercig megtorpantak.

Egy szempillantás alatt átlátták a helyzetet s azonnal megértették a vásártériek szándékát.

Tudták, hogy a szerencsétlenül járt Albatrossal nem sokat fog élni az ellenség, mert hiszen csak pozdorjává tört, cefatokká szakadt roncs kerü esetleg kezükbe, mire leér a földre a sárkány. Mit sem veszítenének tehát, ha át is engednék nekik...

De mégsem!

Szívükbe kimondhatatlan fájdalom hasított és a keserűség összefacsarta.

A roncs is őket — a szövetségeseket — illeti. Annak minden szilánkjához, foszlányához felejthetetlenül kedves emlékek fűzik őket.

Nem engedhetik tehát!...

És nem tűrhetik, hogy nagyszerű alkotásuknak csak roncsait is meggyalázzák azok!

Nem!

És százszor nem!

Akkor sem, ha életüket kellene áldozniok az értéktelen roncsokért!

Hatan vannak!

Eh! Semmi!

A szent tűz, az égig ható lelkesedés, az igazság ellen jöhetnek hatszázan is!

Nem hátrálnak!

Csak egyetlen másodpercig tartott a habozás.

A következő pillanatban már elhangzott Kovács Pista harsány csata-kiáltása!

— Utánam!

S mint a fürgeteg, rohantak az idegen földre...

De kellett is sielniök. Pillanatok kérdése volt, hogy az Albatros leérjen. Már pedig nekik előbb ott kellett lenniök.

A vásártériek megdöbbenve látták a szö-

vetségesek szélvésszerű közeledését s a hihetetlen tetsző vakmerő vállalkozás zavarba hozta őket. Még az Albatrosról is megledkeztek ebben a pillanatban.

De nem így a szövetségesek!

Nekik helyén volt a szívük és az eszük. Nem szóltak, nem beszéltek, mégis futtak, mit kell tenniök.

A vásártériek zavara, habozása pedig csak még javukra szolgált. Nagyszerűen kihasználta. Még mielőtt felocsudtak volna meglepetésükből, Kovács Pista máris akkorát lődített Madár Matyin, hogy az nagyot nyekkenve hetet hencseredett a földön s rögtön harc képtelenné vált...

Utána vilámgyors egymásutánban következtek a többiek: Kocsis, Tóth, Ecseki, Szabó... Egyiket Sántha gáncsolta el, hogy orrán támaszkodott, a másiknak Labancz ütötte fel az állát úgy, hogy a tényes nap dacára csillagokat látott s tántorogva szédelt el a harctérről, a harmadiknak egyszerre estek neki mind a hárman, mire az is a futásban keresett menekvést...

Utóljára maradt Nagy Jani, a vezér.

Tudták, hogy őt erővel le nem győzik. Azért hát ravaszsághoz folyamodtak.

Labancz Jóska gyorsan a vezér háta mögé került, ott lekuporodott a földre, Kovács Pista pedig ekkor mellbe lökte Nagy Jancsit, amitől az kissé hátrálni volt kénytelen.

És ez volt a veszte.

Ugyanis a mögötte kuporgó Labanczba megbotlott s amilyen hosszú volt, oly hosszan yágódott hanyatt. A véletlen pedig úgy rendezte, hogy éppen azon a helyen, ahol a vezér feje az anyaföldet érte, egy jókora darab terméskő feküdjék, amelybe aztán úgy belevágt a koponyáját Nagy Jancsi, hogy rögtön cipónyi daganat támadt rajta.

El is ment a ke... rctől azonnal!

Mindez pedig sokkal rövidebb ideig tar-

tott, mint ennek elolvasása. Éppen ez a boszorkányos gyorsaság juttatta győzelemhez a szövetségeseket.

Es pedig kellő időben.

A szegény, szerencsétlen Albatros II. zizegve, süvöltve vágódott ebben a pillanatban a földre . . .

Kovács és Sántha még előrefeszített ököllel állottak, hogy az esetleges újabb támadást visszaverjék. Labanc Jóska pedig villámgyorsan felelte a leérkezett Albatros roncseit s futva vitte a csatatérről, mint valami drága hadzsisákmányt vagy megmenett harci lobogót.

Amikor a másik két szövetséges észrevette, hogy az Albatrost sikerült megkaparintani s így céljukat elérték ők is gyorsan kezeket oldottak s Labanc után rohantak . . .

Aztán biztonságos távolságban érezve magukat, a lassan észbekapott és utánuk fenyegető vásártérieknek számárulet mutattak vissza.

XII.

Az albatros II. temetése.

A szövetségesek tehát megszerezték az Albatrost, de — Istenem, — milyen állapotban! . . . Nincs toll, amely azt részletesen le tudná írni és nincs ajak, amely pontosan elmesélhetné . . . A szárnyak összezúzottan lógtak alá, karcsu teste derékban összeroppant s a felületek csatákban libegtek rajta . . .

Siralmas volt csak rá is nézni!

A három gyerek, természetesen, egyenesen a kis-térre vitte az Albatros megmenett roncseit, ott féltő szeretettel lefektették a földre s mint valami drága halott tetemét, — szótlán szomorúsággal körülülték . . .

Ekkor már az egész környéken futótűzként terjedt el az Albatrost ért szerencsétlenség híre, mire visszaérkeztek a szövetségesek, — gyerekek, felnőttek s öregek nagy tömege lepte el a kis-teret.

Mindenki látni akarta még egyszer — ha roncsaiban is — a csodálatos sárkányt s amikor megpillantották Labanc kezében, őszinte, sajnálkozó moraj futott végig a tömegben . . . De még nem oszlottak szét, hanem sokáig ott állongtak tisztes távolban (bár most már senki sem örködött, hogy idegenek ne közeljenek) és megilletődéssel, suttogva beszélgettek az Albatrosról, mint valami hírneves emberről, aki élte virágában, dicsőségének tetőpontján váratlanul elhunyt. Mindenkinek valami szép, valami érdekes mondanivalója s a folyott beszélgetésből itt is, ott is kicsengett a bus megjegyzés:

— Kár volt érette . . . nagy kár . . . még olyan hosszú a nyár . . . még gyönyörködhattünk volna benne . . .

Csak a szövetségeseknek nem volt egyetlen szavuk sem. A mélységes fájdalom összeszorította torkukat s némává tette ajkukat. Csak, iltek, ültek s a nehéz bánat lehozta a fejüket . . .

Lassan alkonyodni kezdett. A nap biborvörös, óriás korongja méltóságteljes lassusággal csuszolt lefelé, de mielőtt eltűnt volna a háztetők mögött, még egy pillanatra megállott s kíváncsian tekintett vissza a kis-térre, mintha ő is látni akarna még egyszer az Albatrost és el akarna bucsuzni attól, akinek csodálatos alakja, bátor magasba törése annyiszor ejtette ámulatba . . . Most, bucsuzóul legszebb biborsugarát küldötte a roncok felé, aztán bánatosan bujt egy sűrű, fekete felhő mögé, mintha nem akarna tovább szemtanúja lenni a szövetségesek szívet-facsaró fájdalmának . . .

Aniint a nap eltűnt, a kíváncsi tömeg is oszladozni kezdett s néhány perc után már csak négyen maradtak a kis-téren: Sántha Gabi, Kovács Pista, Labanc Jóska és közöttük a szomorú véget ért Albatros.

Ekkor végre megszólalt Sántha Gabi. Hangja fátyolozott volt és remegett.

— Ez sem kell már! — sóhajtotta s előhuzva az alapszabályokat tartalmazó irkát, mint valami szemfedőt, odahelyezte az Albatros roncsai fölé.

Szavait újabb némaság követte.

— Mit csináljunk vele? — törte meg kis idő múlva a csendet Labanc Jóska kérdése.

— A legméltóbb megfizettség volna, — ajánlotta Kovács Pista — ha elégetnők. Legalább így a belőle felszáró füst — a lelke — emelkednék a magasságba, ahová ő többé nem juthat . . .

— Ez nagyon szép gondolat tőled, — ismerte el Sántha, könnyekig meghatódva.

— Igen, igen, el kell égetni! — helyeselt Labanc is. — Nos, gyujtsd meg, Sántha!

— Én?! Hogy én gyujtsam meg?! — hördült fel Sántha. — Én egéssem el?! Ne kívánjatok tőlem ilyet! Én ezt nem tudom megtenni! . . . Nem!! . . .

— Megértelek, — szólt csendesen Kovács. — Gyujtsd hát te meg Jóska! — fordult Labanc felé.

Labanc Jóska eddig férfiasan viselkedett. Minden erejét megfeszítette, hogy kitérni készülő könnyeit visszafojtsa, visszaparancsolja, elrejttesse. De amikor Kovács azt kívánta tőle, hogy az Albatros megmaradt roncseit tüz martalékává tegye, — nem tudott tovább uralkodni magán, feladta a harcot, melyet eddig a férfiaság látszatáért vívott önmagával s nem törődve azzal, hogy éretlen gyerekek bélyegzik esetleg, — hangos zokogásban jajdult fel és teljes szabad folyást engedett zápor módjára ömlő könnyeinek, miközben szakgatott, töredezett szavakban tiltakozott:

— Nem! . . . Én nem! . . . Nem tudom . . . nem bírom . . . Soha! . . . Soha! . . . Inkább meghalok! . . . De ezt ne . . . nem . . . nem tehetem . . . Fiuk, nem tudnám! . . . En nem leszek hóhér! . . .

És a mindig mosolygó, vidám, jókedvű Labancz Jóska sirt, sirt, jajveszékelt, mintha

nagyon, nagyon megbántották volna, vagy mintha pótolhatatlan nagy veszteség érte volna. Nem is csodálni való.

Gondtalan, vidám, ifju életében most érte az első csapás, mely finom, érzékeny szívét csaknem teljesen összezuzta...

És amidőn Labancz szeméből megeredtek a könnyek, már a többiek sem szégyeltek sírni.

Együtt zokogtak mind a hárman...

Amikor aztán a könnyek kissé enyhítették a közös nagy fájdalmat, Sántha Gabi újra megszólalt:

— Mindegyikünknek egyformán fáj felgyujtani az Albatrost. Gyujtsuk hát meg egyszerre mind a hárman.

Ez ellen egyiküknek sem lehetett kifogása, mert így nem »kivégzés«, hanem ünnepi jellege lesz az elégetésnek. Szomorú ünnep ugyan, de mégis ünnep. Áldozás-féle. Az Albatros II. megdicsőülése...

Kovácsnál volt gyufa. Elővette a dobozt s mindegyik szövetségesnek adott egy-egy szál gyujtót.

— Rajta! — adta ki aztán a jelszót.

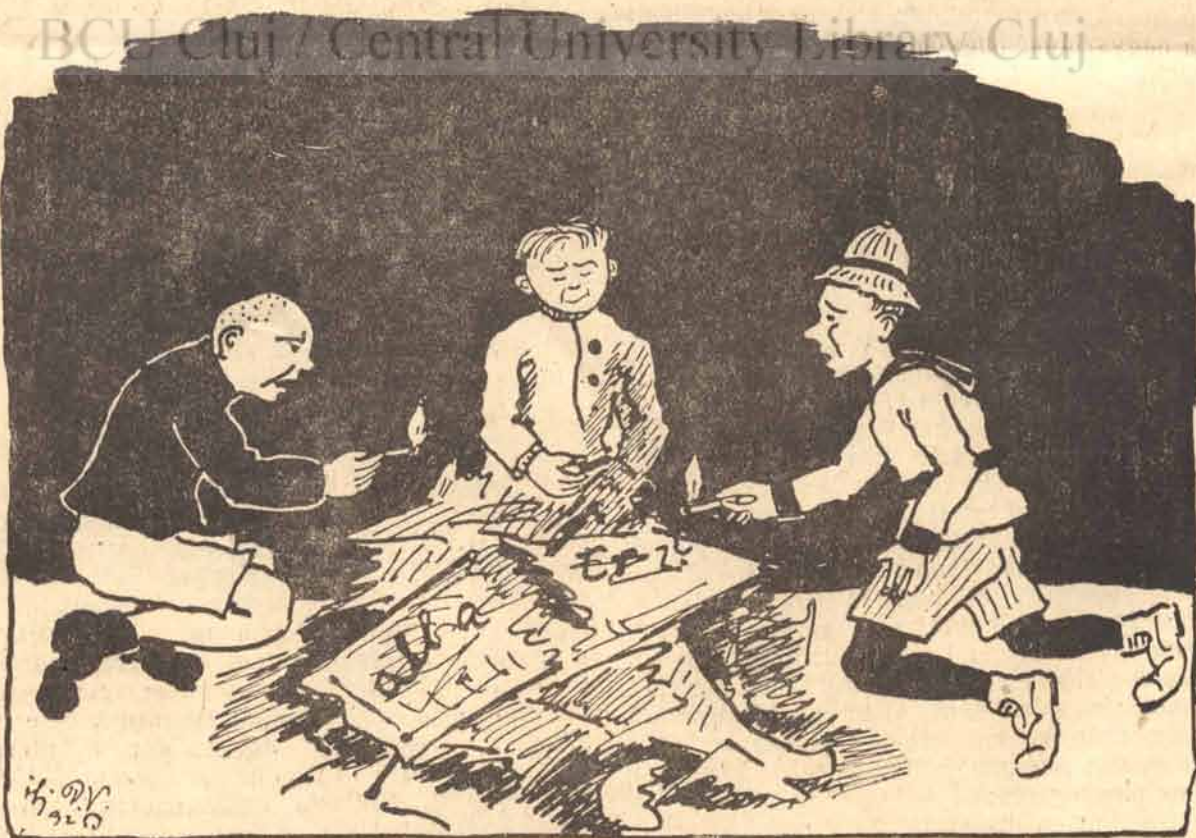
S a következő pillanatban három oldalon harapott a tűz a szerencsétlen sárkányba s mohó étvágygal futott végig rajta. Alig telt el félperc, már egy láng volt az egész Albatros, melyet a tűz recsegve, pattogva emésztett. A láng minden harapásnál magasabbra és magasabbra nyulott, erősen bevilágítva a három gyerek szomorú, könnyes arcát.

Majd lohadni kezdett a tűz. Mind jobban és jobban összezsugorodott s már csak itt-ott villant fel egy-egy pillanatra.

Végre utolsót lobbant s csupán a megmaradt hamu izzott még vörösen. Aztán az is kihült s egy maréknyi szürke por jelezte csak a helyet, ahol a dicsőséges, csodálatos Albatros II. feküdt...

Most hirtelen vad forgószél támadt, mely felragadta az Albatros utolsó maradványát is és száguldva vitte, vitte, fel a végtelen magasságba, a csillagok közelségébe, ahol a legmélőbb temetője volt...

A három gyerek utána meredt a forgószélnek s amíg csak a könnyek teljesen el nem fátyolozták szemüket, folyton követték tekintetükkel a tovatűnő hamvakat...

A három fiu egyszerre rántotta végig cipője talpán a gyufát, amely sercenne lobbant lángra. Aztán a parányi fáklyák három oldalról közeledtek a fáradtan, végkimerülve elnyult Albatrosához.

Aztán lecsuklott fejük s hosszan, panaszos hallgatással egymásra néztek.

... A csendes nyári szellő a templom-tér felől az esteli harangszót himbálta feléjük...

— Haza kell menni... — suttogta Sántha
Gabi.
— Haza... — bölintott rá a másik kettő.
— Hát szervusztok... — köszönt Sántha.
— Servusz... — viszonzta Kovács meg
Labancz.

Elindultak három irányban...
...Ezen az éjszakán három kis ágyban
három fehér párna könnyektől lett ázott...
Szolnok, 1924. augusztus havában.)
(VÉGE.)

◆◆

A szeretet láncá.

(Öcsike emlékkönyvéből.)

Öcsike emlékkönyve nem közönséges emlékkönyv, amelybe emléksorokat szoktak írni, de olyan könyv, melyben ő az emlékeit örökíti meg. Ez az Emlékkönyv voltaképpen Napló s természetesen, csak Öcsike magas beleegyezésével közölhetem egyik-másik »gyermekkori« emléket. Igen, igen, gyermekkori emléket, mert úgy tudja meg az egész világ, hogy Öcsike maholnap gimnázista lesz s amint Naplójában olvasható, már bucsuzik a »szép gyermekkor-tól, mely sohasem jön vissza« s egyben elmésélgeti az ő gyermekkorának egyik-másik nadselü gondolatát. Halljátok csak hogyan szól az első gyermekkori emlék.

»Ezelőtt egy héttel elhatároztam, hogy papirosboltot nyitok. Az alaptőkét apus, mamus, a nagyszülők, nagybácsik és nénik adták össze. Ebből vettem levél- és írópapírt, borítékot, tollat és ceruzát. Az üzlet jól indult. Minden vendég vett valamit s különösen kiemelem keresztapámat, »a Lehel Pistát«, aki 10 (azaz tíz) ezer korona megrendelést tett nálam s én ezt szállítani is fogom, ha közbe csődbe nem jut az üzlet. De ha csődbe jutok is, az Emlékkönyvet már megvettem a tiszta haszonból s ebbe szép lassanként beírom az én gyermekkori emlékeimet, aztán felajánlom Nagyapónak, hogy tegye közzé a Cimborában, hadd lássák az unokatársak, hogy szép gyermekkoromat nem töltém tétlenül vagyis haszontalanul. Ha nagyapó közölné most leírandó gyermekkori emlékemet, ajánlanám, hogy »A szeretet láncá« legyen a cím, mert ez igen szépen hangzik, de meg ígáz is, hogy a szeretet láncának köszönhetem e régi nadselü gondolatot.

Tehát: Virrad. Abból gondolom, hogy nagyapóék tyukpalotájában, sőt az egész faluban kukorékolnak a kakasok. Képtelen vagyok tovább aludni, szép csendesén felkelek s kisompolygok az apusék szobájából, mely az ebédlőre nyílik. Éppen négy szoba nyílik az ebédlőre jobb és balfelől. Mind a négy szoba csendes. Alusznak mind, egyedül én vagyok ébren. Különös látvány tárul a szemem elé: legalább is 20 pár cipő áll két sorban az ajtók előtt. Nézem, nézem s egyszeribe nadselü gondolatom támadt: ezt a sok cipőt összefűzöm egymással. Éppen azelőtt való vasárnap hallottam a templomban, hogy a pap bácsi a szeretet láncáról beszélt s még imádkozott is, hogy:

»Ó, Uram, engedd, hogy a szeretet láncá összekösse a mi szívünket!« — nos, gondoltam, mért ne lehetne összekötni ezeket a cipőket is, hadd szeressék egymást elszakadásig. Hama-

rosan kikutattam az ebédlőben a szekrényeket, találtam egy csomó spárgát s szépen összekötöttem a cipőket, de úgy összekötöttem, hogy bizony jó volna, ha úgy összekötné a sziveket is a szeretet láncá. Aztán leültem a földre s vártam, mi lesz.

No, nem sokáig kellett várni: egyszerre csak megnyílt a mi szobánk ajtaja, azon kinyult egy kéz: az apus keze. Aztán ugyanakkor (pont ugyanakkor!) megnyílt a nagyapóék szobájának ajtaja is s azon is kinyult egy kéz: a nagyanyóka keze, ez az áldott kéz, mely már oly sok vajaskenyeret nyomott a kezembe. De már most csakugyan kíváncsi voltam, hogy mi lesz. Apus egyfelé, nagyanyóka másfelé rángatta a szeretet láncával egybebozózott cipőket s végre is dühösen rohantak ki mindketten az ebédlőbe.

— Jesszusom! — sikoltott nagyanyóka.

— Ebadta kölyke! — ordított apus — mit csináltál!?

Mondom én ártatlanul:

— Összekötöttem a cipőket a szeretet láncával:

— Hiszen adok én neked szeretet láncát! — üvöltött apus, de a jó nagyanyóka hirtelen magával rántott az ő szobájába s így apus nem adhatott semmit. Egy szempillantás alatt az egész ház népe rémülten rohant ki az ebéd-lőbe, csak nagyapóka hevert tovább, oda fektetett maga mellé, szeretettel meglapogatta a hátamat, mondván: ó te betyár, te, már megint nadselüt gondoltál, mi? s úgy kacagott, hogy csengett belé az egész ház. S kacagtak mind a többiek is, amikor meglátták az összefűzött cipőket. Már apus is kacagott s jól hallottam, amint mondta: nem azért mondom, mert az én fiam, de ez a gondolat igazán nadselű volt.

A másolat hitelül:

ELEK NAGYAPÓ.

Mivel töltöm a napot?

— Nyolcadik közlemény. —

Édes Elek Nagyapó!

Róza néni felhívására leírom én is mivel töltöm a napot. Reggel fél 7 óraker kelek föl. Imádkozom. Gyorsan a fürdőszobába megyek, de-rékig megmosakodom, fogat mosok, megfésülködöm. Utána reggelizhez ülök. Könyvemet este össze kell állítanom és így rendesen indulhatok, nem kapko-dom össze. Nagyon szeretek tanulni és olvasni. Szüneteken a pajtásaimmal társasjátékkal töltjük el az időt, fél 2 óra, mire haza érek. Rendesen reám kell az én drága jó anyuskám várjon az ebéd-del, de jóízűen esik is drága anyácskám főztje. Ebéd után imádkozunk, utána játszom s olvasom egy óra hosszat. Akkor előveszem a leckémet és tanulok uzonnáig. Míg jég volt, korcsolyázni jár-tam nagy örömmel, de, sajnos, már nem lesz, oly enyhe az idő. Vacsora után még olvasok, rajzolok, míg a gyermekszobát szellőztetik, esti mosakodást és szájmossást elvégzem, lefekvésem előtt esti imán-kat mindnyájan anyácskánkkal elmondjuk és ak-kor drága édes anyácskánk ágyainkhoz jön, meg-csókól, én is újból elbucszok, hamarosan elalszom. Vannak változatosabb napjaim is, de azokat most nem írom le.

Kezeit sokszor csókolja

Marosvásárhely.

DEBITZKI MIHÁLY.

Drága jó Elek Nagyapó!

Reggel 8 óraker kelek, felöltözködöm, meg-mosdom, elkészítem az iskolai holmit s megyek iskolába a nagyobb testvéremmel, a németekhez. Délben 1 óraker jövök haza és megebédelek. Van nekem egy kis hugom, akivel játszom, este aztán már nem játszom, hanem megtanulom a leckémet. Mikor ez megvan, előveszem a kézimunkát. Azt hiszem, hogy én vagyok a legfiatalabbik olvasó. Már kétszer járom az elsőt, már az előt olvastam.

Én már 6 éves vagyok, olvasok magyart, mert először magyar iskolába jártam. Kezít csókolja
(Kolozsvár.) KRISTÓF GIZELIA, I. o. I.

Kedves Elek Nagyapó!

Róza néni kedves hívására én is megírom, hogy mivel töltöm a napot. Reggel 7 óraker fel-kelek és felöltözöm. Amikor a reggelivel is kész vagyok, elmek az iskolába, ahol szorgalmasan ta-nulok. 1 óraker hazajövök és megebédelek. Az ebéd után játszok az udvaron, vagy felmek a jó mamához, ahol olvasok vagy lombfűrészelek. Onnét megint udvarra mek és a kutyákkal szaladgálok. 3 kutya van, keftő a kocsisé, ezek nagyobbak, a harmadik egy kis buldog kölyök. Ezt én meg a kis Lili hugom anyukától kaptuk. Buli-nak hívjuk. Amikor a két nagyobb verekedik ő minbig hol az egyiknek, hol a másiknak harap a lábszárába. Közben beesteledik. 6 óraker jön a tanítónéni és megcsináljuk a leckét. Utána mindjárt megvacso-rázunk, még egy kicsit olvasok és fél 10-kor le-fekszem. Kezeit csókolja unokája

(Temesvár.)

REICH MIKLÓS.

Édes Nagyapó!

Róza néni felhívására én is leírom, hogy mivel töltöm el a napot.

Reggel fél nyolckor kelek fel, sietve felöltöz-ködöm, rendbe hozom magam s azután a kis öcsémnek segítek az öltözködésben. S mikor mind ezzel rendben vagyok, megteritem as asztalt a reg-gelihez. Reggeli után apuka az irodába, Ferkó pe-dig az iskolába siet. Én azután kitakarítom a szo-bákat. Csak két szobánk van s hamar kész vagyok. Tíz óraker vagyok kész a szobák rendbe szedésé-vel, s megyek ki a konyhába anyukának segíteni, krumplit vagy hagymát hámozni, tésztafát sütni, mo-

sogatni stb. Délután mikor kész vagyok a konyha rendbeszedésével, megmosom a kezeimet, átföltözködöm és leülök kézimunkázni vagy foltozni, stopolni. Vacsora után olvasok vagy írok, ha van új Cimbora rejtvényt fejtök, ha nincs, akkor más könyvet olvasok. Tíz órákor szoktam lefeküdni. Vasárnap, mivel itt templom nincsen, nem mehetek el a templomba, úgy délelőtt itthon vagyok Délután elmegyek sétálni. Barátnőm nem lévén, egyedül megyek csak. Haza jövök, leülök olvasni vagy a babáimmal játszom és csak eltelik az idő valahogy. Így folynak a napjaim csendesen, munkálkodásban és kevés szórakozásban vegyest. Kezét sokszor csókolja szerető unokája

(Caiuti, Moldva.)

ZSIGMOND SÁRIKA.

Drága Nagypapó!

Engedje meg, hogy a hirdetett pályázatban én is részt vegyek.

A papok lassu egyhanguságban telnek el Reggel felkelek, megreggelizem s mivel nálunk vendéglő van, ott segítek. Elmosom a poharakat, mikor lecsorgott, helyre rakom. Néha kitakarítok a szobában. Ne értsen félre, drága Nagypapó, csak azért néha, mert azt a Manci szokta elvégezni t. i. ő a legnagyobb és ez az ő dolga, de ha ő nem ér rá, akkor én csinálom meg. Egyikőnknek segíteni kell a másikon szóváltás nélkül. Ez nálunk a házi rend. Délelőtt kézimunkázom. Amíg kezemben serényen forog a fű, addig a gondolataim messze elkalandoznak. Milyen jó volna, ha egyszer kimenének az állomásra a Babicival és meglátnánk Nagypapót a vonatban. Ha Isten megsegít, látni fogjuk mi még nagypapókat. Így gondolkodom, egyszer csak azt veszem észre, hogy áll a kezem. Akkor aztán kétszeres gyorsasággal fogok néki. Délben, ha vannak idegen urak, akkor azok kívánságát elégítem ki. Mikor mindenki elmegy, szelíztetni kell, gyorsan kiséprek s a fiszta jó levegőjű vendéglőben barátságos meleg kályha mellett ülve olvasok. Négytől-ötig sétálok egyet. Így lassan elmúlik az egész nap. Este jönnek az abonensek és vacsora után vagy kártyázunk vagy sakkozunk. 9 fél 10 órákor aludni térünk. Mielőtt elalszom, imádkozom és kérem az Istent, hogy adjon erőt, egészséget nevelőszüleimnek, Elek nagypapóéknak és a két kis testvérkémmek Rózsikának és Elvirának.

Hogy a napot jól töltöm el, annak elbírálását nagypapóra bízom.

Kezét csókolja nagypapónak és nagyanyónak unokájuk:

(Puj.)

PINTYÓKE.

Kedves Nagypapó!

A Róza néni felhívására én is leírom a napi foglalkozásomat. Reggel, amint hét óra elmúlt, rögtön felkelek és elsősorban megköszönöm a jó Istennek, hogy az éjjel vigyázott rám. Azután megmosdom hideg vízben, megfésülködöm és reggelizhez ülök. Reggeli után megegyeszer átismételem a leckémet. Azután összerakom a könyveimet és me-

gyek az iskolába, ahonnan délután egy órákor jövünk ki. Az iskolában kellemesen telik az idő, mert az órák alatt figyelmesen hallgatók a tanár ur magyarázatára, tízperceken pedig eljátszom az osztálytársaimmal. Az ebédet rendszeren jó étvágyal szoktam elfogyasztani. Délután, hogyha van előadás, ismét iskolába megyek, ahonnan három, esetleg négy órákor jövök haza. Itthon ha van valami foglalkozás a részemre, azt örömmel elvégzem. Rendszeren a testvéreimmel fát aprítunk és azt felhordjuk. Ha kell, az üzletbe megyek bevásárolni, de ezenkívül is igyekszem szüleimnek mindenben segítségére lenni. Úszonnap után megtanulom a másnapi leckémet. Addig elérkezik a vacsora ideje is. Vacsora után olvasok vagy társasjátékot játszom. A legboldogabb vagyok akkor, ha megérkezik a friss Cimbora. Kilenc óra körül szoktam lefeküdni, de természetesen előbb imádkozom. Ez az én rendszer, napi foglalkozásom.

(Ditró.)

LAIBER ANDOR.

Kedves Nagypapó!

K. Bendre Róza néni felhívására leírom én is, hogy mivel töltöm a napot. Reggel 8 órákor felkelek, miután felöltöztem, megreggelizem és neki fogok a tanulásnak. Délelőtt 11 óráig elvégzem, azután gyakorolok vagy óram van zongorából. Délután kézimunkálok, azután átolvasom a leckét, mert 5 órákor jön a tanító ur, mivel magántanuló vagyok. Mert nem tudok jól románul, a tanító ur 2 órát tart. Miután elment, olvasom a Cimborát vagy egyéb jó elbeszéléseket.

Mikor beleuntam, kézimunkálok és 10 órákor lefelek.

Kezét csókolja

(Vulkán.)

Berkovits Irén II. polg. o. t.

A Cimbora sorsjátéka

eddig eredményeként a mai napig 160 darab sorsjegyet küldtünk el. Igyekezni fiuk, lányok, hogy mihamarabb elfogyjon a 250 sorsjegy és megejthessük a sorsolást.

A Cimbora kiadóhivatala.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjusági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leirért:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és P. ci.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhető a pénz előzetes be-
küldése mellett vagy utánvétellel.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtés követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határidele a hónap 10-ik napja.

Betűrejtvények.

— Beküldte: WILD FRIGYES. —

K	o	o
		o
i	o	o

— Beküldte: VÁRADY PISTA. —

Vasárnap **lopó**
lopó

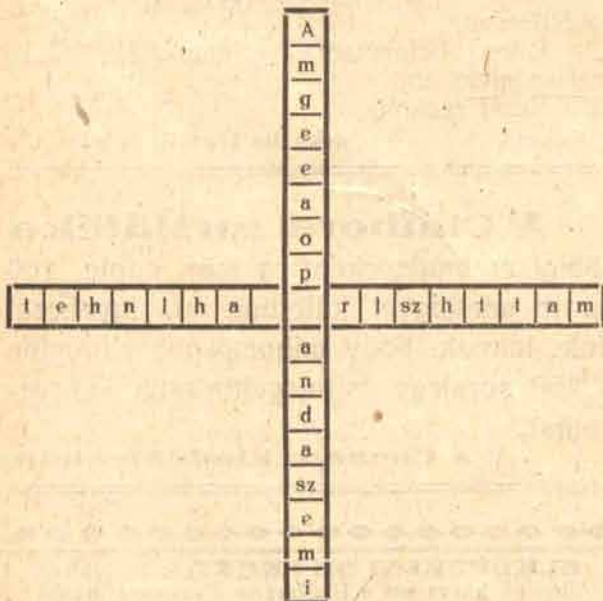
Versésrejtvény.

— Beküldte: OLÁH IMRE. —

Szobádnak mázos kis falán
Ugy lógok, mint gyümölcs a fán,
Ha megfordítod ezt szót
Süt kenyeret, rétest, de jót.

Szélmalomrejtvény.

— Beküldte: BISCHOF GÉZA. —

Találós kérdés.

— Beküldte: KISS GYURKA. —

Két szótagból állok,
Ágak közt bujkálok.
Első tagom hasznos házi állat.
Második szótagom rajta megtalálsz.

Pótlórejtvények.

— Beküldte: FÖLDES IMRE. —

— dám
— uha
— ali
— dám
— una

— Beküldte: HORVÁTH GYULA. —

— ompa — áltos
— róm — kör
— ét — ák
— rmény

Számrejtvény.

— Beküldte: SZOJÁK CSÖPPIKE. —

21, 4, 5, 19, 21, 10. Butordarab
2, 3, 6, 16, 2, 1. Erősnek az ellentéte
22, 23, 7, 9, 24. Nagyobb mint falu
12, 25, 26, 15, 16, 20. Ártatlan gyapjas állat
14, 13, 7, 8, 21. Nem finom
17, 18, 11. Viz van benne
1-26. Jóizü ősmagyar közmondás. (Egyszer volt Budán kutyaadás.)

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Szilvássy Károly Seini. Április 15.-i leveledbe foglalt kérésed nem teljesíthetjük. — Horváth László Cluj. Előfizetési díjunk jelenleg negyedévenként 90 lei. Az előfizetési díj felvételére megbízottunk személyesen jelentkezni fog. A 11. számot pótoljuk. — Gogomán Éva. A Cimbora számai január 1-től március 1-ig az 1. szám kivételével, mely már teljesen elfogyott, elküldjük részre, ha közlöd lakóhelyed címét.

Kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez.

Tauszig Imre Sárbogárd. Glancz Izabellának a 12. számot pótoltuk. Postatakarékpénztári befizető lapot a legközelebbi számban küldünk. — Kiszák Imke Galánta. A beküldött három előfizetőt és előfizetési díjukat megkaptuk, az ezért járó három sorsjegyet címre elküldtük. Előfizetési díjad a beküldött 20 ckoronával április 1-től június 30-ig ki van egyenlítve. — Maurer Andi Cosice. Előfizetési díja f. év végéig ki van egyenlítve.

PURGO
BAYER

A „CIMBORA” BUDAPESTI KÉPVISELŐJE
dr. Vajda István
VII. Dohány-utca 12. III. 8.

Husvéti könyvestáska.

A Cimbora olcsó könyvvásárja.

Husvét alkalmából 4000 ifjúsági könyvet bocsátunk áruba. Olyan olcsón szabtuk meg e könyvek árát, hogy a tehetős szülők gyermekein felül azok is megszerezhetik könyveinket, akiknek szülei egyébként nem áldozhatnának annyi pénzt gyermekeik szellemi táplálékára. Ez az olcsó könyvvásár a Cimbora husvéti ajándéka, mert sok-sok ezer példányt odaadnak Nektek olcsón, azon az áron alul, amennyibe nekünk ezek a könyvek vannak. — Egy-egy sorozat a következő könyveket tartalmazza:

- Balázs Ferenc: **Mesefolyam.** (Husz mese a szeretetről.) 190 oldal.
 Benedek Elek: **Híres erdélyi magyarok.** (A két Wesselényi, Kőrösi Csoma Sándor) 84 oldal.
 Benedek Elek: **„Öcsike könyve“.** A »nadselü« gondolatok első sorozata.
 Kertész Mihály: **Senki Tomás története.** (Gyermekregény) 128 old.
 Kertész Mihály: **Szökés a teknőben.** (Két kicsapott diák kalandjai a Tiszán) 192 oldal.
 Szondy György: **Börme.** (Egy diák lovagrend története) 169 oldal.
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1923. évfolyam I. félév január-junius 400 o.
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1923. évfolyam I. félév július-decemb. 400 o.

A nyolc könyv husvéti ára 280 lei.

Ezért az árért szállítjuk a nyolc könyvet mindazoknak, akik e könyveket **1925. május 15-ig** bezárólag megrendelik. Május 15.-e után e nyolc könyv ára ismét a régi bolti ára, azaz **685 lei.**

Azoknak, akik már 1923-ban is járatták a CIMBORÁT, természetesen nem érdemes a CIMBORA 1923. évi összegyűjtött példányait is megvásárolni és ezeknek a két 1923. évi CIMBORA nélkül a fennmaradt hat kötetet **200 leiért** szállítjuk.

A CIMBORA minden egyes számához 1925. évi május hó 15.-ig egy levelezőlapot mellékelünk, amelyen a könyveket megrendelhetik.

Kérjétek meg kedves szüleiteket, hogy rendeljék meg részetekre a CIMBORA könyvestáskáját, mert ilyen kedvezményes és ritka könyvvásárlási alkalom aligha akad többé.

Megrendeléseketek várja a „CIMBORA“ kiadóhivatala.

A „Cimbora“ képes heti gyermeklap előfizetési árai:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

negyedévre 20, félévre 40,
egész évre 80 cseh korona

MAGYARORSZÁGBAN:

negyedévre 36.000, félévre 72.000,
egész évre 144.000 magyar korona

ROMÁNIABAN:

negyedévre 90 leu, félévre
180 leu, egész évre 360 leu

JUGOSZLÁVIÁBAN:

negyedévre 50, félévre 100,
egész évre 200 dina

AUSZTRIABAN:

negyedévre 28.000, félévre 56.000,
egész évre 112.000 osztrák korona

„Cimbora“ szerkesztősége, kiadóhivatala és megbizottai:

SZERKESZTŐSÉG: Bajanti-Mici [Kisbaczon] u. p.
Bajanti-Mare [Nagybaczon] Jud. Trei-caune [Háromszék megye], Románia. — Főszerkesztő:
Benedek Elek. E címre küldendők a „Cimbora“
részére szánt közlemények, az Elek Nagyapóhoz
írott levelek és rejtvénymegfejtések.

KIADÓHIVATAL: Salu-Mare [Szatmár], Románia.
Str. Cuza-Voda No. 4.

FIÓKKIADÓHIVATAL: B. dapest, VII. Dohány u.
12. III. 8. — A budapesti fiókkiadóhivatal vezetője:
dr. Vajda István.

CSEHSZLOVÁKIAI MEGBIZOTTAK: Balla József,
Beregszász, Ungocsi-u. 5. Bleicher Simon, Munkács,
Fő-u. 54. Schindler Anna tanárnő, Rátkovszky Pál úrnál, Jelsava, Fülöp Kálmáné, Rimavska
Sobota, Kohár-u. 32. Wictorisz Gyula, Rimavska
Sobota, Várady Szidónia nyug. polg. isk. tanárnő
Lo-onc, Rózsa-u. 6. Kormos János nyug. tanító,
Lónonc, Kossuth Lajos-utca 17. Gócsa András
nyug. tanító, Revuca, Babják János, Uzhorod,
Podkarpatski Bank, Menetgyőroda, Julius Demjanovics
unrednik, Huste, Okresni Soud, Riedl Béla,
Kosice, Eszterházy-utca 20, Turóczy Béla, Ko-
sice, Szlovák Államános Hitelbank tisztviselője.

Az előfizetési díjakat a következőképpen kell befizetni:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

lakó előfizelőink negyed-
évenkénti postatakarékpénz-
tári befizetési lapot kapnak.

MAGYARORSZÁGBAN:

lakó előfizelőink negyed-
évenkénti postatakarékpénz-
tári befizetési lapot kapnak

ROMÁNIABAN:

Tordán Jeszenszky Miklós [str. dr. I. an
Rafiu 18. sz.], Arad, Barót stb. város-
okban a nyuglókati Bitari József
nyug. postafelügyelő három havonként
személyesen mutatja be. — Románia
többi városaiban és falvaiban lakó
előfizelőink a Cimbora-hoz mellékelten
negyedévenkénti küldött postautalványt
kapnak, amelynek összegét bármelyik
postahivatalnál be lehet fizetni.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

postautalványon vagy személyes befize-
tés formájában a Kurir hirtlap és könyv-
terjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka).

AUSZTRIABAN:

a Wiener Bankvereinnál a „Szabadajtó“
Bruchdruckerei u. Zeitungsverlag A. G.
in Salu-Mare (Románia) számlája javára.